

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY GUSTAVE HUE

ΔΥΟ ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

αυτοκρατορικός εισαγγελεύς ντέ Μπρεσού είχε αρραβωνιαστή τη μικρότερη κόρη της μαρκησίας ντέ Ροζιώφ, η οποία ήταν εγκατεστημένη στο Σαντούι από τότε που πέθανε ο άνδρας της. Η Μάρθα ντέ Ροζιώφ ήταν ένα άγγελικό πλάσμα με μεγάλα γλαστά μάτια και χρυσά μαλλιά. Η μεγαλύτερη αδελφή της, πάλι, η Ιωάννα, ήταν πιο σοβαρή, με μια μελαγχολική πάντα έκφραση στο γλυκό πρόσωπό της που την τονίζανε ακόμα περισσότερο η έθνηγεν μισοκλειστά των μαλλιών της. Είχε χαρή κι αυτή για τους αρραβώνες της αδελφής της κι έδειχνε μια ξεχωριστή συμπάθεια στον λεπτό κι εύγενικό εισαγγελέα της αυτοκρατορίας.

Ένα μήνα όμως ύστερα από τους αυτοκρατορικούς αρραβώνες τους, ο κ. ντέ Μπρεσού τραμάζε όταν έιασε άξαφνα ότι η αγαπημένη του Μάρθα ήταν άρρωστη.

Ήταν τόσο άρρωστη, που οι γιατροί που είχαν τρέξει άμέσως στο προσκήνιο της, δεν μπόρεσαν να κάνουν καμιά διάγνωση...

Η Μάρθα ωστόσο έγινε καλά ύστερα από λίγες ημέρες, μα πριν κλείσει η εβδομάδα άρρώσθηκε πάλι κι αυτή τη φορά δεν υπέφερε ν' άνθξει στους παραξένους πόνους της. Πέθανε τα ξημερώματα στην άγκαλιά του αρραβωνιαστικού της μ' έναν τραγικό κι άπαισιο μορφοσκό πόνον στο πρόσωπό της.

Ο κ. ντέ Μπρεσού αποτραβήχτηκε τότε άτελεισμένος στο σπίτι του και κλείστηκε σε μια βαθιά και πένθημη σιωπή... Φαντάζεται τώρα κανείς την κατάληξη του όταν την άλλη ημέρα δέχτηκε άξαφνα την επίσκεψη των γιατρών της μαρκησίας ντέ Ροζιώφ. Κι' οι τρεις τους, με λυπημένο ύφος, άναγκάστηκαν να του φανερώσουν ότι από τα συμπτώματα που παρουσίαζε η άρρώστικη της δεσποινίδος ντέ Ροζιώφ και, τέλος, από τον άπαισιο μορφοσκό του προσώπου της κατά την στιγμή του θανάτου, ήταν βέβαιοι ότι κάποιο εγκληματικό χέρι την είχε δηλητηριάσει... Του ζητούσαν, λοιπόν, την άδεια να κάνουν μια αυτοψία...

Ο κ. ντέ Μπρεσού, αν κι' ανατρίχιασε από την ιδέα ότι μπορούσαν να βεβαιώσουν την αγαπημένη του νεκρή, αναγκάστηκε να κάνει εκείνο που του υπαγόρευε το καθήκον του κι' έδωσε την άδεια στους γιατρούς. Έπειτα, άπαρηγόρητος από αυτή τη νέα είδηση, έπεσε σε μια πολυθρόνα, όταν έμεινε μόνος, κι' άρχισε να κλάει μ' αναρνήλητά...

Τό απόγευμα της ίδιας ημέρας, διάταξε τους βοηθούς του να προβούν με μεγάλη λεπτότητα σε μια έρευνα στον πάργο των Ροζιώφ, γιατί η αυτοψία είχε επιβεβαιώσει τις ύποψεις των γιατρών. Η έρευνα όμως δεν κατέληξε σε κανένα αποτέλεσμα κι' ο εισαγγελεύς έβλεπε ότι ήταν αναγκασμένος ν' άφηση έσκαρφη την ύπόθεση, όταν από κάποια τυχαία ανακάλυψη αυτή η μυστηριώδης ύπόθεση έπηρε άλλη τροπή...

Μια καισαφίρα της μαρκησίας ντέ Ροζιώφ είχε βρει σ' ένα γτουλάτι της χρειβατοκαμάρης της Μάρθας ένα τσαλακωμένο χαρτί, κι' όταν τό άνοιξε, είδε ότι είχε ακόμα πάνω του ένα λεπτό στρώμα άσπρης σκόνης. Η καισαφίρα παραξενεύτηκε και βιάστηκε άμέσως να παραδώσει τό εφόρμη της στο νέο ντέ Μπρεσού.

Τό τσαλακωμένο φύλλο του χαρτιού ήταν μια σελίδα από μια παλαιά έκδοση της «Φαίδρας» του Ρακίνα. Ο εισαγγελεύς έστειλε τό χαρτί στον δόκτορα Τενέμπο για να τό εξετάσει κι' έλαβε σε λίγο την άπάντησι ότι εκείνη η άσπρη σκόνη ήταν άρσενικό!... Δεν ίπτηχε λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι μ' αυτό τό δηλητήριο είχε δηλητηρηθεί η δεσποινίς ντέ Ροζιώφ. Ποιός όμως της τό είχε δώσει και σε ποιόν άντρε τό βιβλίο, από τό όποιο είχε άποσπασθή εκείνη η σελίδα;...

Ο εισαγγελεύς κατόρθωσε ν' ανακάλυψη, ύστερα από λίγες ημέρες από τό σχήμα των τυπογραφικών στοιχείων κι' από τά κομμάτια που περιείχε εκείνη η σελίδα, ότι άντρε σε μια έκδοσι της «Φαίδρας» του Ρακίνα του 1750. Όλοι τότε οι βιβλιοπώλαι του Σαντούι ρωτήθηκαν αν είχαν κάποτε αυτή τη σπάνια έκδοσι κι' ένας άπ' αυτούς ανέφερε στον εισαγγελέα ότι είχε πούλησει μια τέτοια «Φαίδρα» του Ρακίνα έδω κι' ένα χρόνο στή δεσποινίδα Φάμπερ, μια γεροντοκόρη δασκάλα της μουσικής που αγαπούσε με πάθος τά βιβλία και την κακογλωσσία...

Ύστερα άπ' αυτή την ανακάλυψη, ο ίδιος ο κ. ντέ Μπρεσού πήγε και βρήκε εκείνη την παράξενη γεροντοκόρη, που την είχε συναντήσει πολλές φορές στον πάργο της μαρκησίας ντέ Ροζιώφ και την ρώτησε αν είχε πράγματι στη βιβλιοθήκη της την παλιά έκδοσι του Ρακίνα. Η δεσποινίς Φάμπερ παραξενεύτηκε από τά λόγια του εισαγγελέως και κίτταξε άμέσως να βρη τό βιβλίο που της ζητούσε, μα δεν άρρωσε να έξακριβώσει ότι είχε γίνει άρρωτη!...

Ο κ. ντέ Μπρεσού τότε της έδειξε την τσαλακωμένη σελίδα και της ειπε:

—Έρετε από που σχίστηκε αυτό τό φύλλο; Η γρηά δασκάλα της μουσικής έφούξε μια ματιά κι' έπειτα γλωμάζοντας, του ψθύρισε:

—Από τη «Φαίδρα» μου δίχως άλλο!... Πώς βρισκεται όμως στα χέρια σας;

—Θά σάς τό πω άμέσως, δεσποινίς, της άπάντησε ο εισαγγελεύς. Αυτό τό χαρτί βρήθηκε στην χρειβατοκαμάρη της δεσποινίδος Μάρθας ντέ Ροζιώφ... Στον πάργο των Ροζιώφ μου φαίνεται ότι σάς συνάντηρα πολλές φορές... Έχουμε ανακαλύψει, λοιπόν, ότι μέσα σ' αυτό ήταν διπλωμένο άρσενικό!...

Η δεσποινίς Φάμπερ, ακούοντας αυτή την αποκάλυψη, έβγαλε μια κραγή τρόμου και στηρίχτηκε στην άκρη του τραπέζιού για να μη πέσει.

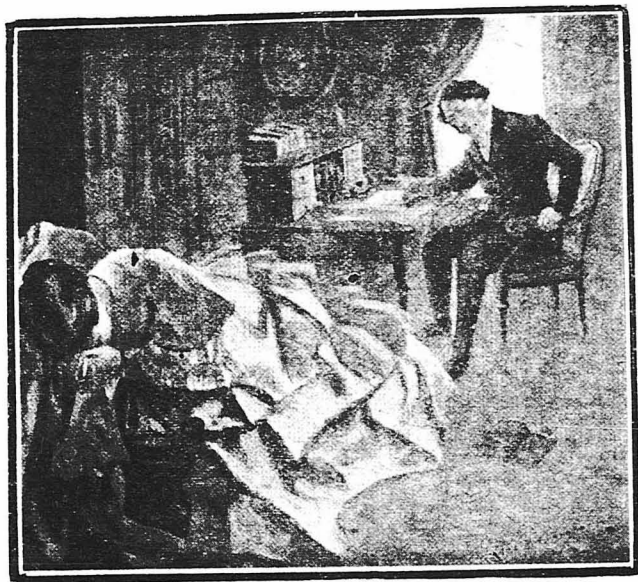
—Είνε τρομερό!... Είνε τρομερό!... ψθύρισε πάλι τρέμοντας συγκορη.

Ο εισαγγελεύς, σκανδαλισμένος από αυτή την άδικοαίολόγητη ταραχή της, έκανε μια λεπτομερή έρευνα στο δωμάτιό της και βρήκε στο συρτάρι ενός μικρού τραπέζιού μερικά σκονάκια που περιείχαν μια άσπρη σκόνη που ήταν, δίχως άλλο, άρσενικό!... Η δασκάλα της μουσικής ωστόσο του έξηγησε ότι αυτά τά χαρτιά είχαν μέσα σόδα. Όταν όμως την άλλη μέρα ο δόκτορας Τενέμπο έξακριβωσε πάλι ότι περιείχαν δηλητήριο, η δεσποινίς Φάμπερ αναγκάστηκε να δηλώσει ότι έδω και δύο χρόνια είχε άγοράσει άσπρη σόδα από τό δηλητήριο από ένα φαρμακείο με την άδεια ενός κτηνιάτρου, για να έξολοθεύη τους λοντιζούς που σμιάζανε τό κελάρη της...

Η άνάκρισι τόσα τότε δεν έδωσε καμιά πίστι σ' αυτή την έξηγησι και κατηγόρησε την παράξενη δασκάλα της μουσικής ως δολοφόνο της δεσποινίδος Μάρθας ντέ Ροζιώφ, η οποία ήταν μαθητοιά της.

Η δηλητηρίαστικη, την ημέρα της δίχης, δεν έταψε να ξεφανύσει ότι ήταν άθωα, κι' όταν άκουσε ότι την κατεδίασαν σε δέκα χρόνων είρκτη, σωριάστηκε άναίσθητη μπροστά στους δικαστές της.

Ύστερα από δύο ημέρες, τέλος, πέθανε στη φυλακή, μέσα σ' ένα φριχτό παραλήρημα. Η τύψεις της, φαίνεται, την είχαν σκοτώσει!...

Η Ιωάννα είχε σωριασθή σε μια πολυθρόνα κι' έκλαιγε νευρικά.

Από εκείνη την ημέρα έπέρασε ένας χρόνος. Ο κ. ντέ Μπρεσού είχε τόρα παντρευτή την δεσποινίδα Ιωάννα ντέ Ροζιώφ, την όμορφη και μελαγχολική αδελφή της άτυχης αρραβωνιαστικιάς του...

Η Ιωάννα ωστόσο ήταν θετή κόρη της μαρκησίας ντέ Ροζιώφ. Οι γονείς της, μακρινοί συγγενείς της μαρκησίας, είχαν πεθάνει και την είχαν άφήσει, από πολύ μικρή όφρανη. Η μητέρα της Μάρθας τότε την πήρε στον πάργο της και την ανέθρεψε σαν να ήταν δική της παιδί. Η Ιωάννα κι' η Μάρθα αγαπήθηκαν από μικρές και κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβη ότι δεν ήταν αδελφές...

Η Ιωάννα, λοιπόν, ήταν μια ύποδειγματική σύζυγος. Ο γάμος της με τον κ. ντέ Μπρεσού θεωρήθηκε ως η μόνη φυσική λύσις ενός ασηματικού ρομάντσου που είχε άρχισε από την μικρότερη αδελφή της. Μα τό παλιό ρόδιμα είχε ξεχαστή κι' οι δύο τους ζούσαν τόρα ήσυχoi κι' εύτυχισμένοι.

Ένα απόγευμα όμως, ενώ ο κ. ντέ Μπρεσού έκανε τον περίπατό του στον κήπο του πάργου, είδε άξαφνα τό σφάλιο του να χάνεται από τό φρεγγίτη ενός ύπογείου. Ο εισαγγελεύς, νομίζοντας ότι ο σφάλιος είχε τριτώσει εκεί μέσα για να κλέψη κάτι, τον φώναξε κοντά του κι' εκείνος έσαναφάνησε σε λίγο κρατώντας στο στόμα του ένα μουχλασμένο βιβλίο και κοινώντας χαρούμενος την όσρα του.

Ο κ. ντέ Μπρεσού, περιέργως, τό πήρε από τό στόμα του και, αν και η μούχλα του προκάλυψε άρδια, τό άνοιξε κι' είδε κατάπληκτος ότι ήταν η «Φαίδρα» του Ρακίνα!... Ο εισαγγελεύς για μια στιγμή

δεν πίστεψε στα μάτια του... "Όταν ώστόσο το φυλλομέτρησε νευρικά κι' εβλε δευ έλειπε ή σελίδα 95, εκείνη άκριβώς ή σελίδα που είχε βρεθί με τό άρσενικό στον κοιλώνα της Μάρθας, στριχίχτηκε έαλισμένος σ' ένα δένδρο για να μη πέση. "Έπειτα, τρελλός από την ταραχή του, γύρισε γρήγορα στο γραφείο του, άνοιξε τό φακέλλο της παλιής έγκληματοκής ύποθέσεως κι' έπηρε από μέσα τό σχισμένο φύλλο... "Ήταν αυτό ακριβώς που έλειπε από κείνη τη σπάνια έκδοσι της «Φαίδρα» του Ραζάλαι...

"Εκείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ή 'Ιωάννα. "Εγύρισε δλόχαρη από μεριές έπισκέψεις και βιαζότανε ν' αναγγείλη στον άνδρα της τό διάφορα κοσμικά νέα. Μπροστά όμως στο άσυμφωτό και κατάχρησμο πρόσωπό του, στάθηκε σαστισμένη κι' έροξε μια γρήγορη ματιά στο μουχλιασμένο βιβλίο που κρατούσε στα χέρια του. "Η 'Ιωάννα τότε, βγάδοντας μια κραγή τρώμου, έρωρησε ν' άρτάξη έκείνο τό βιβλίο, κι' όταν εβλε δευ ό άνδρας της την έσπρωξε με μία άπότομη κίνηση, άρχισε να ξεφανώνει τρομαγμένη:

—Που τό βρήκατε αυτό τό βιβλίο; Τι τό θέλετε; Θεέ μου!... Πώς βρισκαται στα χέρια σας; "Α! Τι φρίκη!... Δέν μπορώ να τό βλέπω!... Δέν μπορώ να βλέπω αυτό τό βιβλίο!...

"Ο κ. ντε Μπρεσού την κάτταξε μ' ένα διαπεραστικό βλέμμα δίχως να καταλαβαίν.

—Τί λόγια εινε αυτά; ψιθύρισε. Τι θέλετε να πητε; 'Εξηγηθήτε λοιπόν!

—"Οχι, όχι!... Δέν είμαι εγώ!... Δέν έκανα τίποτα! του άπάντησε ή 'Ιωάννα τρομοκρατημένη.

—Θά τραλιάθρηκε... Συλλογίσθηκε ό κ. Μπρεσού. "Έπειτα όμως, όταν μια φριχτή ύποψια πέρασε από τό νού του, σιρώθηκε άπότομα, πήγε κοντά στη γυναίκα του, που είχε σωριασθή σέ μια πολυθρόνα κι' έβαλανε νευρικά και της ελπε με την άσπρη και άταραχη φωνή του:

—Έμπρός, μιλήστε!... 'Εξηγηθήτε!... Δέν είμαι ένοχος!... ψιθύρισε κλαίγοντας ή 'Ιωάννα. Δέν φταίω εγώ!... Σάς άγαπούσα τόσο πολύ!...

—'Έσειε λοιπόν δηλητηριάσατε την Μάρθα; φώναξε έξαλλος ό κ. ντε Μπρεσού.

—Σάς άγαπούσα τόσο πολύ!... σπένανε ή γυναίκα του, κρύβοντας τό πρόσωπο μέσα στα χέρια της.

—Τί φρίκη!... φώναξε πάλι ό άνδρας της, άνατριχιάοντας από τόν άποτρομασμο που τόν έκανε να κοιωθή ή 'Ιωάννα.

"Εκείνη τότε σηκώθηκε άξαφνα, γόντισε μπροστά του, του άγκάλιασε τά πόδια κι' άρχισε να του έξομολογείται τό τρομερό μυστικό της που της έδάραινε την καρδιά:

—Ναι, εγώ είμαι!... Δέν μπορείτε να καταλάβετε πόσο σάς άγαπούσα!... Μά έπειε δευ τό είχατε προσέξει!... Κυττάξατε μόνο τη Μάρθα... Αυτή σάς άρεσε, αυτή είχε κλέψει τόν έρωτά μου!... Κι' εγώ τότε την έμίσησα όσο καμμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο!... Στην αρχή συλλογίστηκα να την σκοτώσω για να μη δει την ετιγμία της, τό γάμο της, τό θρησικό της!... Μά δέν είχα τί δύναμη!... "Ήμουν δειλή, άναυδρή!... "Έσπετε όμως μια από τις δυό μας να κείνη και τότε έλαμνα από τό συνάρι της δεσποινίδος Φαίνο λίγο άρσενικό και τό τύλιξα σ' ένα φύλλο χαρτιού που τό έσχισα από ένα βιβλίο της. "Έπειτα πήρα και τό βιβλίο μαζί μου κι' έβριγα κρυφά, χωρίς έκείνην να καταλάβη τίποτα... Μ' από τό άρσενικό δηλητηρίασα από τη ζήλεια μου τη Μάρθα... Συγχωρώστε με... Σκότωσα για σάς!... Σάς άγαπούσα τόσο πολύ!... Τόσο πολύ!...

"Ο κ. ντε Μπρεσού, τρέχοντας από τη φριχη του, άνοιξε άπότομα την πόρτα του γραφείου του και φώναξε με πνευμένη φωνή στη γυναίκα του:

—Άφήστε με μόνο!... Φύγετε... Μου έρχεται τρέλλα!...

"Η 'Ιωάννα έσκυψε τό κεφάλι και παραπατώντας σαν μεθυσμένη, βγήκε από τό γραφείο του κλαίγοντας με πνευμένα άναφιλλήτα.

"Ο κ. ντε Μπρεσού, τότε, όταν έμεινε μόνος, άρχισε να συλλογίζεται με φριχη την τραγική θεσι του... "Αξαφνα όμως άκουσε τρομαγμένες κραγές από τόν κήφο και τρέχοντας στο παράθυρο, εβλε τόν κηπουφό να κρατάη στην άγκυλιά του την 'Ιωάννα άναίσθητη, ενώ τά νερά έτρεχαν από πάνω της. "Η γυναίκα του είχε πνιγή στη λήνη του κήπου, για να έξιλιασθή με τό θάνατό της τό έγκλημα της...

GUSTAVE HUE

ΓΝΩΜΙΚΑ

—"Ο δειλός φοβάται από του κινδύνου, ό θρασύδειλος κατά την ώρα του κινδύνου κι' ό άνδρείος μετά τόν κίνδυνο.

—'Εκείνο που λέγεται σταθερότης για τό βασιλεία, λέγεται πείσμα για τό γάδαρο.

—"Οι γιατροί πρώτοι να θεωρούνται ετιγχείς, γιατί ενώ τις έπιτιγχιές τους τις βλέπει τό άπλετο φώς του ήλιου, τις άποτιγχιές τους τις σκετάει ή σκοτεινή ή γή.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στό Λονδίνο, έξετέθη πρό μνηός σέ πλειοδοτική δημοπρασία τό τηλεσκάκι που είχε χρησιμοποιήσει ό Νέλσον στη ναυμαχία του Τράφαλγκαρο.

—Τό ιστορικό αυτό τηλεσκάκι τό άγόρασε ό καθηγητής του Ναυτικού 'Ινστιτούτου του Γκρήνουιτς κ. Καλέντερ αντί 450 λιρών.

—Τό 'Υδροβιολογικό Μουσείο του Μονάχου προμηθεύτηκε τελευταία από την Κίνα 25.000.000 καβούρια, τά άποια έσκόρπισε σέ διάφορες λίμνες και ποταμούς της Βαυαρίας.

—Τά κινέζικα αυτά καβούρια εινε όχι μόνο τριπλάσια στον όγκο από τά ευρωπαϊκά, αλλά και περιζήτητα για την νοστιμάδα τους.

—Μιά από τις σπουδαιότερες βιομηχανίες τών τελευταίων χρόνων εινε και ή βιομηχανία τών φειδιών.

—Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, κατά τόν περασμένο χρόνο, σκοτώθηκαν περίπου 11.300.000 φειδιά, για την κατασκευή σκαφανιών και άλλων δεκατιών ειδών προς χρήση τών κυριών.

—Στις 'Ινδίες μάλιστα και στη Νότιο 'Αμερική έχει διαδοθή τόσο πολύ ή βιομηχανία τών φειδιών, ώστε πολλοί διατηρούν ειδικά φειδοτροφεία, στα άποια συντηρούνται χιλιάδες φειδιών για τό εμπόριο.

—Την περασμένη βδομάδα πέθανε στο Παρίσι ό κόμης Κλάρκ, πρόεδρος του Σύλλογου τών Κνηνηών της Γαλλίας.

—"Οπως αναφέρουν τά γαλλικά φύλλα, ό Κλάρκ ήταν ό διασημότερος Νεμωδών τών νεωτέρων χρόνων.

—Πέθανε σέ ηλικία 72 έτών, κατά τό πενήντα δε χρόνια της κνηνητείας του δράσεως, έσκότωσε, όπως ισχυρίζεται, 70.000 πέρδικες, 125 χιλιάδες φασιανούς, 48 χιλιάδες έλάφια, 2.754 άγριογούρουνα κλπ.

—Στό Συνέδριο τών χημικών που συνήλθε πρό ημερών στις Βρυξέλλες, ό Γερμανός καθηγητής Βίρτσμετσεργκ άπέδειξε ότι τό ανθρώπινο σώμα περιέχει δια σχεδόν τά μέταλλα, πολύτμια και κοινά.

—Με άντιδράσεις, τις άποίες έπέτυχε διά διάφορων μέσων, άπέδειξε ότι τό σώμα του ανθρώπου περιέχει κυρίως χαλκό, μάλυβδο, ύδράργυρο και χρυσόν.

—"Η ποσότης του χρυσού όμως εινε τόσο έλαχίστη, ώστε με τό χρυσό του σώματος όλων τών νεκρών του μεγάλου πολέμου θα ήταν δυνατόν να κατασκευαστούν δύο μόνον όβίδες της θωλυκής «Βέρμπα» χρυσές!

—Στό άγγλικό άεροδρομίο του Φαυλμάρου έβγιναν πρό ημερών έπιτιγχιές δοκιμές ενός νέου τύπου άεροπλάνου, του άποίου τό κυριότερο χαρακτηριστικό εινε τό έντελώς άόρρομο της πτήσεως του.

—"Ο έφευρέτης του νέου αυτού άεροπλάνου κατώρθησε όχι μονάχα να μην άκούγεται ό θόρυβος της μηχανής κατά την άπογειώσι, άλλ' ούτε και ή έλιξ, μολονότι περιστρέφεται με μεγάλη ταχύτητα.

—"Ο διάσημος 'Αμερικανός καθηγητής του Πανεπιστημίου της Ουάσιγκτον Μάκ Κίνλεϋ, κατόπιν πολυτών πειραμάτων του, κατώρθησε ν' άπομονώση τό βακτηριόδιο της λέπρας.

—"Η ανακάλυψη αυτή θεωρείται από τόν διεθνή Ιατρικό κόσμο σπουδαιότατη. Για πρώτη φορά ό Μάκ Κίνλεϋ έπέτυχε πολλαπλασιασμό του μικροβίου της λέπρας, έκτός του ανθρώπινου σώματος.

—"Ο βέλγικος της λέπρας είχε ανακαλυφθή από τό 1871 από του Χάνσεν, άλλ' έκτοτε, έπ 60 έτη, του κάκου προσπαθούσαν οι έπιστήθεις όλου του κόσμου να τόν καλλιεργήσουν.

—"Η άπομόνωσί του θ' άποτελέση τό πρώτο βήμα στις προσπάθειες τών Ιατρών προς θεραπειάν της φοβερης αυτής νόσου, ή άποια θεωρείται άνάτος.

—Στην Πίζα της 'Ιταλίας έλαβε χώρα, πρό έβδομάδος, μια πρωτότυπη και θραυστάτη κλησι. "Αγνωστοι λαοπόδτες μπήκαν τη νύχτα στο σπίτι ενός πλουσιού έμπόρου κι' άφου ένάρακσαν τους ένοχους, τό έλεπλιάθησαν κυριολεκτικά.

—Όταν την άλλη μέρα, κατά τό απόγευμα, έξύτηνησαν οι ένοχοι, άντελήθησαν ότι τους έλειπαν χρήματα, κοσμήματα και διάφορα τιμητάκια αξίας 1.250.000 λιρεττών.

—"Ο διευθυντής της 'Όπερας Φιλαδελφείας Στρόβσκυ άτεφάσισε να έφαρμίσθη μια πρωτότυπη καινοτομία στο θέατρο.

—Όταν ή προμαντόνα ή ή κοντράλτο της 'Όπερας, δέν θα εινε παιά σέ ηλικία έμπαράνισμο επί της σκηνης, θα τραγουδούσν στο σπίτι τους. Τό ραδιόφωνο θα μεταβιβάθη τη φωνή τους στο θέατρο κι' έτσι ή καλλιτέχνις που θα ύποδέεται τη Λουκία, την Τόσκα ή τη Δεισδαμόνα θα χειροκροτείται από τό κοινόν, ενώ θ' άνοιγοκλείνη μονάχα τά χείλη της για να φαίνεται ότι τραγουδάει.